

I A Ga 209/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej

w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Elżbieta Fijałkowska

Sędziowie: Małgorzata Mazurkiewicz –Talaga

Mariola Głowacka

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2021r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.***

przeciwko ***M. K. (1)***

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 15 marca 2019r , sygn. akt IX Gc 1090/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 8.100zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym..

Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga Elżbieta Fijałkowska Mariola G.

I A Ga 209/19

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. K. (1) kwoty 354.225,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 6.191,34 zł od dnia 16 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- 27.636,88 zł od dnia 23 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- 27.266,98 zł od dnia 30 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- 26.612,39 zł od dnia 6 maja 2017 r. do dnia zapłaty;

- 22.752,58 zł od dnia 12 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 22.594,57 zł od dnia 17 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 23.764,10 zł od dnia 20 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 23.606,86 zł od dnia 24 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 22.504,28 zł od dnia 31 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 23.924,81 zł od dnia 2 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 24.005,16 zł od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 20.268,79 zł od dnia 11 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 23.924,81 zł od dnia 16 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 22.891,90 zł od dnia 21 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 19.002,60 zł od dnia 5 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 5.637,60 zł od dnia 19 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 11.640 zł od dnia 1 maja 2017 r. do dnia zapłaty,

a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wyjaśniła, że należności wynikają ze sprzedaży pozwanemu pasz.

W dniu 18 września 2017 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie z dnia 9 października 2017 r. pozwany zaskarżył nakaz w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu.

Pozwany z ostrożności procesowej podniósł zarzut potrącenia, gdyż pismem z dnia 9 października 2017 r. złożył wobec powódki oświadczenie o kompensacie wzajemnych należności z tytułu wierzytelności wynikającej ze sprzedaży tuczników w łącznej wysokości 381.854,32 zł z tytułu nieuregulowanych przez powódkę następujących faktur:

- (...) z dnia 27 lutego 2017 r. na kwotę 125.171,20 zł brutto;
- (...) z dnia 13 marca 2017 r. na kwotę 130.094,66 zł brutto;
- (...) z dnia 13 marca 2017 r. na kwotę 126.588,46 zł brutto.

Według pozwanego obie wierzytelności umorzyły się do kwoty wierzytelności niższej, tj. kwoty 7.534,86 zł na rzecz M. K. (1), a tym samym roszczenie objęte pozwem wygasło

Pismem procesowym z dnia 5 października 2018 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 381.854,32 zł, wobec czego wniosła o zasądzenie od pozwanego na swą rzecz łącznie kwoty 736.079,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 9.809,64 zł od dnia 14 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty;
- 19.645,42 zł od dnia 26 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty;

- 5.995,05 zł od dnia 24 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty;
- 229,50 zł od dnia 26 lutego 2017 r. do dnia zapłaty;
- 5.030,10 zł od dnia 26 lutego 2017 r. do dnia zapłaty;
- 29.034,94 zł od dnia 29 marca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 266.898,24 zł od dnia 30 marca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 45.211,43 zł od dnia 10 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- 6.191,34 zł od dnia 16 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- 27.636,88 zł od dnia 23 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- 27.266,98 zł od dnia 30 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- 26.612,39 zł od dnia 6 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 22.752,58 zł od dnia 12 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 22.594,57 zł od dnia 17 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 23.764,10 zł od dnia 20 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 23.606,86 zł od dnia 24 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 22.504,28 zł od dnia 31 maja 2017 r. do dnia zapłaty;
- 23.924,81 zł od dnia 2 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 24.005,16 zł od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 20.268,79 zł od dnia 11 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 23.924,81 zł od dnia 16 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 22.891,90 zł od dnia 21 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 19.002,60 zł od dnia 5 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 5.637,60 zł od dnia 19 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;
- 11.640 zł od dnia 1 maja 2017 r. do dnia zapłaty.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 381.854,32 zł (trzysta osiemdziesiąt jeden tysięcy osiemset pięćdziesiąt cztery złote trzydzieści dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

-od kwoty 9.809,64 zł od dnia 14 stycznia 2017r. do dnia zapłaty

-od kwoty 19.645,42 zł od dnia 26 stycznia 2017r. do dnia zapłaty

od kwoty 5.995,05 zł od dnia 24 grudnia 2016r. do dnia zapłaty

-od kwoty 229,50 zł od dnia 26 lutego 2017r. do dnia zapłaty

-od kwoty 5.030,10 zł od dnia 26 lutego 2017r. do dnia zapłaty

-od kwoty 29.034,94 zł od dnia 29 marca 2017r. do dnia zapłaty

-od kwoty 266.898,24 zł od dnia 30 marca 2017r. do dnia zapłaty

-od kwoty 45.211,43 zł od dnia 10 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty

W pozostałym zakresie sąd oddalił powództwo , zaś kosztami procesu obciążył powódkę w 48%, a pozwanego w 52% i w związku z tym zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 19.579 zł.

Podstawę rozstrzygnięcia sądu stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Obie strony niniejszego procesu są przedsiębiorcami. Przedmiotem działalności (...) Sp. z o.o. jest m.in. produkcja paszy dla zwierząt gospodarskich i sprzedaż hurtowa zwierząt. Natomiast M. K. (1) jest rolnikiem prowadzącym działalność wytwórczą w rolnictwie polegającą na chowie i hodowli zwierząt.

Powodowa spółka w 2016 i 2017 roku sprzedawała pozwanemu pasze do hodowli zwierząt, nadto żywiec- warchlaki duńskie.

W ramach wskazanej wyżej współpracy powódka dostarczyła pozwanemu 19.880 ton żywca w dniu (...) Dostawa została objęta fakturą nr (...) z dnia (...) na kwotę 18.190,20 zł netto, tj. 19.645,42 zł brutto.

W dniu 17.10.2016 r. powódka nabyła od B. S. 25 kg kwasu H. za kwotę 212,50 zł, tj. 229,50 zł brutto -odebranego przez pozwanego, co zostało udokumentowane refakturą o (...) wystawioną przez powódkę wobec pozwanego w dniu 28 października 2016 r.

W dniu 24 października 2016 r. powódka dostarczyła pozwanemu 17.980 ton żywca o wartości netto 16.182 zł netto, tj. 17.476,56 zł brutto. Transakcja została udokumentowana fakturą nr (...) z dnia 24 października 2016 r.

W dniu 28 listopada 2016 r. powódka dostarczyła pozwanemu 24.220 ton żywca o wartości 26.884,20 zł netto, tj. 29.034,94 zł brutto.

W dniu 29 listopada 2016 r. powódka nabyła od S. W., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Skup i (...) i Hodowlanych S. W. 800 sztuk żywca – warchlaków o wartości 237.528 zł netto, tj. 256.530,24 zł brutto, co udokumentowano fakturą nr (...) z dnia 29 listopada 2016 r. Opisane zwierza powódka odsprzedała pozwanemu za 247.128 zł netto, tj. 266.898,24 zł brutto, co udokumentowano fakturą nr (...) z dnia 29 listopada 2016 r. z terminem płatności w dniu 29.3.2017 r. W liście przewozowym CMR pozwany poświadczył, że doszło do rozładowania 800 sztuk warchlaków, zaznaczono również „1 szt. przepuklina”.

W dniu 10 grudnia 2016 r. powódka nabyła od S. W. 797 sztuk warchlaków, z czego 2 warchlaki zostały sprzedane za złotówkę, co dokumentuje faktura VAT nr (...) z dnia 10 grudnia 2016 r. Powódka następnie odsprzedała towar pozwanemu, co dokumentuje faktura nr (...) z dnia 23 grudnia 2016 r. na kwotę 248.606,45 zł netto, tj. 268.494,97 zł brutto z terminem płatności w dniu 09.04.2017 r.. W liście przewozowym CMR siostra pozwanego poświadczyła, że w dniu 9.12.2016 r. doszło do rozładowania 801 sztuk warchlaków, w tym czterech z przepukliną.

Wcześniej, tj. w dniu 16 grudnia 2016 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 26.285,15 zł z terminem płatności przypadającym na 15 kwietnia 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 22.500 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 23 grudnia 2016 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 27.636,88 zł z terminem płatności przypadającym na 22 kwietnia 2017 r. dotyczącą 24.180 ton paszy sprzedanych pozwanemu. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 30 grudnia 2016 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 27.266,98 zł z terminem płatności przypadającym na 29 kwietnia 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 24.160 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 5 stycznia 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 26.612,39 zł z terminem płatności przypadającym na 5 maja 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 23.580 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 11 stycznia 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 22.752,58 zł z terminem płatności przypadającym na 11 maja 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 20.160 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 16 stycznia 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 22.594,57 zł z terminem płatności przypadającym na 16 maja 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 20.020 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie Magazyn (...) z 13.1.2017 r.

W dniu 19 stycznia 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 23.764,10 zł z terminem płatności przypadającym na 19 maja 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 24.180 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 23 stycznia 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 23.606,86 zł z terminem płatności przypadającym na 23 maja 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 24.020 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia. Na dokumencie tym zaznaczono, że przyjęto 22.540 ton paszy oraz wskazano, że „pasza nie zmieściła się”.

W dniu 30 stycznia 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 22.504,28 zł z terminem płatności przypadającym na 30 maja 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 19.940 ton paszy.

W dniu 1 lutego 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 23.924,81 zł z terminem płatności przypadającym na 1 czerwca 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 23.820 ton paszy. Potwierdzenia odbioru towaru objętego tą fakturą dotyczył dokument WZ z tego samego dnia numer (...), na którym jednak nie został złożony żaden podpis odbiorcy.

W dniu 6 lutego 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 24.005,16 zł z terminem płatności przypadającym na 6 czerwca 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 23.900 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 10 lutego 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.268,79 zł z terminem płatności przypadającym na 10 czerwca 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 20.180 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 15 lutego 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 23.924,81 zł z terminem płatności przypadającym na 15 czerwca 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 23.820 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 20 lutego 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 22.891,90 zł z terminem płatności przypadającym na 20 czerwca 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 11.420 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

W dniu 6 marca 2017 r. powódka wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 19.002,60 zł z terminem płatności przypadającym na 4 lipca 2017 r. dotyczącą sprzedanych pozwanemu 20.700 ton paszy. Pozwany potwierdził odbiór towaru objętego tą fakturą w dokumencie WZ z tego samego dnia.

Część podpisów na ww. dokumentach potwierdzających odbiór paszy pochodziła od M. K. (2)- siostry pozwanego, która zajmuje się w jego gospodarstwie tuczem chlewnym i posiada stosowne upoważnienie udzielone przez brata.

Powódka dokonywała również **refakturowania na pozwanego kosztów usług weterynaryjnych** zlecanych na podstawie ustaleń stron przez powódkę a świadczonych pozwanemu przez lekarza weterynarii A. S.. W związku z tym A. S. wystawiał na powódkę faktury, które były przez powódkę opłacane, a następnie koszt usługi weterynaryjnej był refakturowany przez powódkę na pozwanego, który zobowiązał się pokryć koszty tych usług. I tak:

-usługa weterynaryjna została objęta fakturą z dnia 24 sierpnia 2016 r., jako nabywcę wskazano w niej powódkę; w dniu 15 września 2016 r. usługa ta fakturą nr (...) została refakturowana przez powódkę na pozwanego; wartość brutto obu faktur to 9809,64 zł; (dowód: faktura VAT z dnia 24 sierpnia 2016 r. – k. 180; faktura nr (...) z dnia 15 września 2016 r. – k. 179);

-usługa weterynaryjna została objęta fakturą z dnia 17 października 2016 r., jako nabywcę wskazano w niej powódkę; w dniu 28 października 2016 r. usługa ta fakturą nr (...) została refakturowana przez powódkę na pozwanego; wartość brutto obu faktur to 5.030,10 zł (dowód: faktura VAT z dnia 17.10.2016 r. – k. 191; faktura nr (...) z dnia 28.10.2016 r. – k. 190);

-należność z faktury weterynarza z dnia 21.12.2016 r. w kwocie 11.640 zł została refakturowana przez powódkę na pozwanego fakturą numer (...) z dnia 5 stycznia 2017 r. (dowód: faktura z 21.12.2016 r.- k. 42, faktura z 5.1.2017 r.- k.41)

-należność z faktury weterynarza z dnia 21.02.2017 r. w kwocie 5.637,60 zł została refakturowana przez powódkę na pozwanego fakturą numer (...) z dnia 20 marca 2017 r. (dowód: faktura z 21.02.2017 r.- k. 44, faktura z 20.3.2017 r.- k.43)

Z tytułu sprzedaży powódce wyhodowanego przez pozwanego żywca wieprzowego pozwany wystawił wobec powódki trzy faktury VAT, tj.:

-w dniu 27.2.2017 r. wystawił fakturę nr (...) na kwotę 130.094,66 zł

-w dniu 13.3.2017 r. wystawił fakturę nr (...) na kwotę 125.171,20 zł

-w dniu 13.3.2017 r. wystawił fakturę nr (...) na kwotę 126.588,46 zł.

Powódka wystosowała do pozwanego pismo z dnia 28 lutego 2017 r. zatytułowane (...), w którym oświadczyła, że została dokonana kompensata należności pozwanego z faktury (...) z 27.2.2017 w kwocie 125.171,20 zł z należnościami powódki wynikającymi z dokumentów o numerach:

- (...) z dnia 24 października 2016 r. na kwotę 5.995,05 zł;
- (...) z dnia 15 września 2016 r. na kwotę 9.809,64 zł;
- (...) z dnia (...) na kwotę 19.645,42 zł;
- (...) z dnia 28 października 2016 r. na kwotę 229,50 zł;
- (...) z dnia 28 października 2016 r. na kwotę 29.034,94 zł;
- (...) z dnia 28 listopada 2016 r. na kwotę 29.034,94 zł;
- (...) z dnia 29 listopada 2016 r. na kwotę 55.426,55 zł.

Powódka wskazała, że w razie braku sprzeciwu pozwanego w ciągu 7 dni od dnia otrzymania pisma uzna kompensatę za zaakceptowaną.

Następnie powódka wystosowała do pozwanego pismo z dnia 17 marca 2017 r. zatytułowane (...), w którym oświadczyła, że została dokonana kompensata należności pozwanego z faktury (...).2017 z 13.3.2017 w kwotach 126,588,46 zł i 130.094,66 zł z należnościami powódki wynikającymi z dokumentów o numerach:

- (...) z 29 listopada 2016 r. na kwotę 211.471,69 zł;
- (...) z 23 grudnia 2016 r. na kwotę 45.211,43 zł.

W ww. pismach przewidziano miejsce na pieczętkę i podpis pozwanego jako „osoby akceptującej”

W dniach 5 maja 2017 r., 10 maja 2017 r., 16 maja 2017 r., 18 maja 2017 r., 25 maja 2017 r. i 8 czerwca 2017 r. E. K. zajmująca się w gospodarstwie rolnym pozwanego księgowością dokonała w jego imieniu wpłat kwot odpowiednio: 75.000 zł, 45.000 zł, 40.000 zł, 45.000 zł, 40.000 zł oraz 25.000 zł (czyli łącznie 270.000 zł). Jako tytuł wszystkich poleceń przelewu wskazywano jedynie wyrażenie „wpłata”

Powyższe wpłaty zostały zaksięgowane przez powódkę w następujący sposób:

- kwota 20.093,81 zł na poczet faktury nr (...) z 16.12.2016 r.
- kwota 225.859,34 zł na poczet faktury nr (...) z 23.12.2016 r.
- kwota 24.046,85 zł na poczet faktury nr (...) z dnia 12.12.2016 r.

Pismem z dnia 26 czerwca 2017 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 354.225,65 zł, wskazując, że zaległość wynika z nieuregulowanych faktur szczegółowo wskazanych w tym piśmie z podaniem numeru dokumentu, jego daty, terminu płatności i nieuregulowanej należności z konkretnej faktury. Pismo to zostało doręczone osobiście pozwanemu w dniu 28.6.2017 r.

W lipcu i sierpniu 2017 r. pełnomocnik powódki oraz M. K. (2) w imieniu pozwanego, jak również jego fachowy pełnomocnik prowadzili korespondencję mailową dotyczącą ustalenia terminu spotkania stron odnośnie ewentualnej ugody.

W dniu 2 października 2017 r. fachowy pełnomocnik pozwanego wystosował do powódki pismo zatytułowane „wezwanie do obniżenia ceny”, w którym wskazał, że w imieniu pozwanego w nawiązaniu do wsadów warchlaków z 28.11.2016 r. i 9.12.2016 r. w łącznej liczbie sztuk (...) zawiadamia powódkę o ich istotnych wadach przejawiających się słabym stanem zdrowia spowodowanych m.in. kastracją, mimo że zgodnie z zapewnieniami powódki miały to być warchlaki kategorii I. W związku z tym pełnomocnik pozwanego oświadczył w jego imieniu, że stosownie do treści przepisu art. 560 §1 kc żąda obniżenia ceny o 50 zł za sztukę, co daje łączną kwotę w wysokości 79.850 zł, której to zapłaty żąda na wskazany rachunek bankowy.

W dniu 9 października 2017 r. pozwany w piśmie skierowanym do zarządu powódki oświadczył, że dokonuje potrącenia wierzytelności przysługującej mu wobec powódki w łącznej wysokości 381.854,32 zł z tytułu obowiązku zapłaty faktur VAT nr (...) z wierzytelnością przysługującą powódce wobec jego osoby w wysokości 374.319,46 zł wynikającą z obowiązku zapłaty faktur VAT wyszczególnionych w tym piśmie (objętych pozew w niniejszej sprawie).

W piśmie z dnia 15.11.2018 r. skierowanym do zarządu powódki oświadczył, że dokonuje potrącenia wierzytelności przysługującej mu wobec powódki w łącznej wysokości 140.714,60 zł, na którą składają się kwoty 79.850 zł i 60.864,60 zł wynikające z nienależytego wykonania umowy przez powódkę, polegającego przede wszystkim na nieprawidłowościach związanych w szczególności ze sprzedażą wadliwych warchlaków (dostawa z 28.11.2016 i 9.12.2016), jak i nierzetelnymi i niekorzystnymi rozliczeniami dotyczącymi sprzedaży tuczników z tegoż tuczu ujętych w fakturach VAT nr (...)2017 i (...) z wierzytelnością przysługującą powódce wobec jego osoby w wysokości 84.225,65 zł wynikającą z obowiązku zapłaty faktur VAT nr:

- (...) z 10.2.2017 r. w części dotyczącej kwoty 1.1128,90 zł
- (...) z dnia 15.2.2017 r. na kwotę 23.924,81 zł
- (...) z dnia 20.2.2017 r. na kwotę 22.891,90 zł
- (...) z dnia 6.3.2017 r. na kwotę 19.002,60 zł
- (...) z dnia 5.1.2017 r. na kwotę 11.640 zł
- (...) z dnia 20.3.2017 r. na kwotę 5637,60 zł.

Powyżej przedstawiony stan faktyczny został przez Sąd ustalony na podstawie dowodów z dokumentów zebranych w aktach postępowania.

Sąd uznał za przydatne dla dokonywania ustaleń w sprawie dowody z dokumentów faktur i dokumentów WZ dołączonych do pozwu (w odpowiedzi na żądanie pozwanego powódka przedłożyła oryginały tych dokumentów wraz z pismem z 5.12.2018 r.- k.235), uznając, że obrazują one rzeczywiste wykonanie zobowiązania przez powódkę do dostarczenia pozwanemu paszy w ilościach objętych tymi dokumentami. Wprawdzie w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował, jakoby zamawiał wszystkie towary, za których zapłaty powódka dochodzi pozwem, podniósł również, że nie podpisywał części potwierdzeń odbioru oraz wskazał na niezgodności w zakresie zamówionych towarów czy adresów dostawy, jednakże analiza całokształtu tych dokumentów przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, że powódka wykazała, że rzeczywiście przysługiwały jej należności z faktur objętych pozwem. Należy bowiem podkreślić, że pozwany przedprocesowo nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do tych faktur, na rozprawie przyznał, że faktury i dokumenty WZ podpisywała upoważniona przez niego siostra, nadto objął należności z tych faktur oświadczeniem o potrąceniu wystosowanym do powódki pismem z 9.10.2017 r. Pozwany wskazał, że adnotacja na dokumencie WZ na k. 27 oznacza, że prawdopodobnie cała dostarczona pasza nie zmieściła się do silosu, co nie oznacza przecież, że dostawa objęta dokumentem WZ nie została w całości zrealizowana. Pozwany w sprzeciwie nie sprecyzował, odnośnie jakiego zakresu podnosi zarzut nieistnienia części dochodzonego roszczenia. Jednak sformułowanie, że owo roszczenie nie istnieje „w części” świadczy o przyznawaniu, że w pewnym zakresie jednak żądanie pozwu odnosi się do rzeczywiście zawartych przez strony i wykonanych przez powódkę transakcji, tj. pomimo twierdzenia, że faktury dołączone do pozwu nie dokumentują czynności sprzedaży między stronami,

Nadto zasadnie powódka akcentowała, że pozwany, podnosząc twierdzenie o zaspokojeniu faktur z pozwu wpłatami opisanymi w piśmie procesowym z 16.11.2018 r., w istocie przyznał, że wszystkie wierzytelności powódki w stosunku do niego wynikające z faktur dołączonych do pozwu rzeczywiście istniały. Nie byłoby bowiem logiczne, gdyby pozwany zapłacił 270.000 zł na należności, które rzekomo miały nie przysługiwać powódce.

Sąd nie uwzględnił wniosków pozwanego o przesłuchanie licznych świadków (k. 63-64) oraz o przeprowadzenie dowodu „z wyjaśnień stron” (k. 65). W ocenie Sądu wnioski te zmierzały jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia niniejszego postępowania. Okoliczności wskazane w tezie dowodowej zostały bowiem określone bądź bardzo ogólnikowo, bądź dotyczyły właściwie okoliczności niespornych. Tak należy ocenić np. tezę na k. 63 i 65, zgodnie z którą Sąd miałby przesłuchiwać 15 świadków oraz odbierać „wyjaśnienia stron” na okoliczność istnienia współpracy stron, „ustaleń” stron i „realizacji ich wzajemnych zobowiązań”.

Nie było również potrzeby przeprowadzania zawnioskowanego przez pozwanego (k. 69) dowodu z opinii biegłego co do nieautentyczności podpisów pozwanego na dokumentach dołączonych do pozwu, skoro powódka nie kwestionowała twierdzenia pozwanego z rozprawy, że podpisy pochodzą od siostry pozwanego działającej z jego upoważnienia.

Nowe wnioski dowodowe pozwanego złożone w piśmie procesowym z 31.1.2019r. (k. 318-321) uznać należało jako spóźnione i zmierzające do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, gdyż dotyczyły okoliczności, co do których strony odnosiły się od początku niniejszego procesu.

Sąd nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego z zawiadomienia pozwanego w sprawie oszustwa przy sprzedaży i skupie zwierząt przez (...) Sp. z o.o. i S. W.. Przez sam fakt zawiadomienia przez pozwanego organów ścigania o rzekomym przestępstwie powodowej spółki pozwany nie uprawdopodobnił, że doszło do przestępstwa na jego szkodę, w szczególności w związku z transakcjami będącymi przedmiotem niniejszego procesu. Uwzględnienie wniosku o zawieszenie prowadziłby w ocenie Sądu do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, tym bardziej ze względu na wczesny etap sprawy karnej, w ramach której nie doszło w obecnej fazie do postawienia jakichkolwiek zarzutów jakimkolwiek podmiotowi.

W sprawie niniejszej nie było spornym między stronami, że w 2016 i 2017 roku łączyły je stosunki prawne na tle z jednej strony sprzedaży pozwanemu przez powódkę paszy dla zwierząt hodowlanych, dostarczania warchlaków duńskich oraz zlecenia przez powódkę świadczenia usług weterynaryjnych na rzecz pozwanego, a z drugiej strony na skupowaniu przez powódkę od pozwanego żywca wieprzowego.

Spór stron dotyczył jednak kwestii stanu rozliczeń na tle ww. stosunków prawnych. Pozwany uważał bowiem, że nie istnieje żadne jego zobowiązanie do zapłaty powódce. Co należy jednak w tym miejscu zdecydowanie podkreślić, pozwany, sprzeciwiając się roszczeniu strony powodowej, w toku całego postępowania przedstawiał bardzo niekonsekwentne stanowisko. W sprzeczności od nakazu zapłaty zaprzeczał, by w ogóle zamawiał towary objęte fakturami dołączonymi do pozwu oraz wskazywał, że na dokumentach przedstawionych przez powódkę brakuje jego podpisów. Jednocześnie odwołał się do własnego materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu skierowanego do powódki w piśmie z 9.10.2017 r., formułując procesowy zarzut potrącenia z należnościami z pozwu. Następnie jednak- w reakcji na rozszerzenie powództwa- cofnął ów zarzut. Pozwany stwierdził przy tym, że w istocie roszczenie z pozwu było już zaspokojone dokonanymi wpłatami, zaś wierzytelności objęte rozszerzeniem powództwa zostały objęte kolejnym oświadczeniem o potrąceniu z 15.11.2018 r.

Dla ustalenia, że doszło do skutecznego złożenia oświadczenia o potrąceniu, a co za tym idzie- umorzenia obu przedstawionych do potrącenia wierzytelności konieczne jest łączne wystąpienie następujących przesłanek: istnienie i wzajemność wierzytelności objętych oświadczeniem o potrąceniu w chwili składania tego oświadczenia, jednorodność wierzytelności, wymagalność wierzytelności i ich zaskarżalność.

Oświadczenie o potrąceniu, uregulowane w art. 499 k.c. ma charakter konstytutywny, albowiem pomimo spełnienia wszystkich ustawowych przesłanek potrącenia, nie nastąpi wzajemne umorzenie wierzytelności, jeżeli takie oświadczenie nie zostanie złożone. Natomiast oświadczenie takie staje się skuteczne dopiero z chwilą, kiedy doszło do adresata – wierzyciela wzajemnego w taki sposób, że mógł się on zapoznać z jego treścią (art. 61 k.c.). Powinno ono być złożone w taki sposób, że w dostatecznym stopniu ujawnia jego treść. Oświadczenie o potrąceniu prowadzi do umorzenia wierzytelności z mocą wsteczną od chwili, gdy potrącenie stało się możliwe

Pozwany, podnosząc okoliczność uregulowania przez potrącenie wierzytelności powódki i to zarówno objętych pozwem, jak i rozszerzeniem powództwa, poprzez ten fakt nie tylko nie zakwestionował merytorycznie tych wierzytelności, ale wręcz potwierdził ich istnienie. Jak wynika bowiem z treści art. 498 § 1 kc, potrącenie możliwe jest tylko wówczas, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami. Zatem materialne oświadczenie o potrąceniu mieści w sobie uznanie własnego roszczenia wobec osoby, do której jest ono kierowane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 listopada 2011r., sygn. akt II CSK 70/11, LEX nr 1095816). Nadto powyższy pogląd znajduje potwierdzenie w stanowisku wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 09 czerwca 2005r. (wydanym w sprawie I ACa 171/05), w którym wskazano, że „podjęta przez pozwaną obrona w drodze zarzutu potrącenia prowadzić musi do stwierdzenia, iż strona pozwana w istocie rzeczy potwierdza w ten sposób fakt swego zadłużenia wobec powódki, ponieważ podstawową przesłanką ustawowego potrącenia z art. 498 § 1 k.c. jest wzajemność wierzytelności, która wymaga, by potrącający (tu strona pozwana) był równocześnie dłużnikiem

oraz wierzycielem swego wierzyciela. Nie ma bowiem podstaw do przyjęcia zasadności tego zarzutu, gdy składający oświadczenie o potrąceniu nie jest wierzycielem lub dłużnikiem osoby, wobec której składa takie oświadczenie”.

W związku z powyższym sąd I instancji uznał, że pozwany w swych materialnoprawnych oświadczeniach o potrąceniu – tj. w swoich pismach z 9.10.2017 r. oraz 15.11.2018 r. jednoznacznie wyraził wolę złożenia skutecznego oświadczenia o potrąceniu, a więc umorzenia wzajemnych wierzytelności. Zakłada to zatem uznawanie przez pozwanego istnienia owych wierzytelności.

Analiza okoliczności niniejszej sprawy doprowadziła Sąd do wniosku, że pozwany w sposób skuteczny pismem z 9.10.2017 r. dokonał potrącenia należności powódki objętych pozwem ze swoimi wierzytelnościami z faktur (...). Powódka nie kwestionowała owych wierzytelności, wskazując jedynie na swe przekonanie, że zostały one zaliczone przez pozwanego na poczet wcześniejszych należności powódki nieobjętych pozwem. W momencie składania oświadczenia o potrąceniu w piśmie z 9.10.2017 r. zarówno wierzytelności z pozwu, jak i z ww. wystawionych przez pozwanego faktur istniały, miały charakter jednorodząjowy, wzajemny wobec siebie, były też wymagalne i zaskarżalne.

Sąd Okręgowy nie uznał za przekonującą argumentacji pozwanego podniesionej na uzasadnienie cofnięcia zarzutu potrącenia sformułowanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a dotyczącej bezskuteczności oświadczenia o potrąceniu z pisma z 9.10.2017 r. Pozwany – po rozszerzeniu przez powódkę roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu – zaczął twierdzić, że w istocie w dniu 9.10.2017 r. jego wierzytelności z faktur nr (...).2017, (...) i (...) już nie istniały, gdyż wcześniej, tj. lutym i marcu 2017 roku miała miejsce „kompensata umowna” tych wierzytelności z należnościami powódki objętymi rozszerzeniem powództwa.

W związku z powyższym, w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do uznania, że strony rzeczywiście porozumiały się do umownego umorzenia wzajemnych wierzytelności. W pierwszej kolejności warto zwrócić uwagę, że pozwany nie zaprzeczył twierdzeniu strony powodowej z pisma z 11.12.2018 r. (k. 291), że dokumenty – „kompensaty” z 28.2.2017 r. i 17.3.2017 r. stanowiły jedynie propozycję powódki, lecz pozwany odesłał je powódce niepodpisane. Stanowisko powódki potwierdza niewątpliwie fakt, że pozwany w piśmie z 9.10.2017 r. powołał się na istnienie swych wierzytelności z tych samych faktur, które rzekomo miały być objęte kompensatą umowną.

Niezależnie od powyższego, sąd stwierdził, że oświadczenia o potrąceniu z pism powódki z 28.2.2017 r. (k. 223) i 17 marca 2017 r. (k. 224) nie można uznać za skuteczne, ponieważ w momencie ich składania wierzytelności pozwanego z faktur odpowiednio z dnia 27.2.2017 r. (k. 98) i 13.3.2017 r. (k. 98 i 99) nie były jeszcze wymagalne. Jak już wyżej wskazywano, dopiero gdy wierzytelność przedstawiana do potrącenia jest wymagalna, oświadczenie o potrąceniu wywoła skutek w postaci umorzenia wierzytelności. Nie wywołuje żadnego skutku złożenie oświadczenia o potrąceniu niewymagalnej wierzytelności. Oznacza to, że potrącający powinien złożyć oświadczenie po ziszczeniu się tej przesłanki, a jeśli dokonał tego we wcześniejszym czasie musi złożyć ponowne oświadczenie

Następnie wskazać należy, że w żadnej mierze nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanego, że część roszczeń strony powodowej została zaspokojona wpłatami pozwanego. Powódka szczegółowo przedstawiła w piśmie procesowym z 11.12.2018 r. (k. 292-293), w jaki sposób zaksięgowala wpłaty pozwanego na łączną kwotę 270.000 zł, wskazując, że pozwany doskonale wiedział, iż jego wpłaty zostały zaksięgowane na poczet faktur nieobjętych niniejszym procesem. Pozwany w żaden konstruktywny sposób nie odniósł się do tego stanowiska powódki. Uznać zatem należało, że nie zakwestionował w istocie twierdzeń powódki w tym zakresie.

Również odnośnie przedstawianej przez pozwanego do potrącenia wierzytelności „z tytułu żądania obniżenia ceny” sprzedanych mu przez powódkę warchlaków duńskich Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej. Pozwany podnosił, że dostarczone mu przez powódkę zwierzęta były obciążone wadami i w związku z tym twierdził, że przysługiwała mu z tego tytułu wierzytelność w kwocie 79.850 zł. Zgodnie z art. 560 § 1 i 3 kc, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę

usunie Obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość rzeczy z wadą pozostaje do wartości rzeczy bez wady.

Zdaniem Sądu strona powodowa całkowicie słusznie argumentowała, że twierdzenia pozwanego w tym zakresie są całkowicie nieprawdopodobne, a poza tym pozwany utracił uprawnienia z rękojmi. Wskazać bowiem należy, że pozwany w swoich pismach procesowych nie odniósł się do twierdzeń powódki (k. 176), że do gospodarstwa pozwanego w 2016 roku dostarczyła łącznie 4319 sztuk warchlaków „z tym samym kolczykiem” wybranym przez pozwanego, a pozwany nie zgłaszał żadnych uwag co do jakości dostarczonego materiału, zaś wszystkie tucze przebiegły bez komplikacji, a pozwany domagał się po zakończeniu każdego tuczu wstawienia właśnie tych zwierząt. Niezależnie zaś od tego, przede wszystkim podkreślenia wymaga, że pozwany, podnosząc w piśmie z 9.10.2017 r. przedmiotowe twierdzenia o wadach warchlaków dostarczonych w listopadzie i grudniu 2016 r. nie formułował żadnych twierdzeń odnośnie wcześniejszego stwierdzenia wad i zawiadomienia powódki o tych wadach. Jak stanowi zaś art. 563§ 1 i 2 kc, przy sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o wadzie, a w przypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej stwierdzeniu. Do zachowania powyższego terminu wystarczy wysłanie przed jego upływem zawiadomienia o wadzie.

Sąd wskazał, że pozew dotyczył w zdecydowanej części należności za sprzedaną paszę, pozwany w sprzeczności sformułował twierdzenia na tle rozliczeń stron za dostarczone warchlaki i skupiony żywiec. Należy zwrócić uwagę, że pomimo zawnioskowania do przesłuchania wielu osób na okoliczności, które miały owoych rozliczeń dotyczyć, pozwany nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego, że również przedprocesowo zgłaszał jakiegokolwiek wątpliwości powódce na tym tle. Strona pozwana – pomimo zdecydowanego zaprzeczania przez powódkę twierdzeniom pozwanego o nieprawidłowościach rozliczeń w skupie żywca - w żaden sposób nie odnosiła się do argumentacji powódki w tym względzie. Brak było dokumentów, na których Sąd czy biegły mógłby się oprzeć przy weryfikacji twierdzeń pozwanego o owych nieprawidłowościach. Niewątpliwie nie wystarczyłyby do tego zeznania zawnioskowanych osób, niezależnie od liczby świadków, którzy mieliby zeznawać w sprawie.

W ocenie Sądu powódka zasadnie zwracała uwagę, na nielojalne procesowo postępowanie pozwanego w niniejszym procesie. Świadczy o tym chociażby fakt, że w sprzeczności przy zaprzeczeniu, jakoby zamawiał towar objęty pozwem, podniósł, że nie podpisywał dołączonych do pozwu faktur, dokumentów WZ i potwierdzeń odbioru, przemilczając okoliczność przyznaną przez siebie na rozprawie w lipcu 2018 r. przyznał, że dokumenty dołączone do pozwu podpisywała jego siostra, która posiadała jego upoważnienie.

Wrażenie, że pozwany wbrew realnemu rozmiarowi swoich zobowiązań wobec powódki dąży w nieuczciwy procesowo sposób za wszelką cenę do uniknięcia konieczności wywiązania się z tych zobowiązań potęgowała treść reakcji pozwanego na dokonane przez powódkę rozszerzenie powództwa. Rozszerzenie to nastąpiło w odpowiedzi na zarzut potrącenia sformułowany w sprzeczności od nakazu zapłaty – po wyjaśnieniu przez stronę powodową, że zakładała- jak się okazało niezasadnie- iż pozwany wcześniej sam zaliczył na poczet należności z faktur objętych rozszerzeniem swoją wierzytelność z tytułu należności objętych potrąceniem z pisma z 9.10.2017 r. Pozwany podniósł tymczasem w odpowiedzi na pismo rozszerzające pozew twierdzenie o kompensacie umownej z lutego i marca 2017 r. dotyczącej należności powódki z tymi samymi wierzytelnościami, które pozwany objął potrąceniem z pisma z 9.10.2017 r. Słusznie strona powodowa wskazywała na nielogiczność argumentacji pozwanego i brak prawdopodobieństwa jego twierdzeń. Trudno uwierzyć, że gdyby rzeczywiście miała miejsce umowna kompensata, to pozwany nie powołałby się na nią we wcześniejszej fazie procesu – na rozprawie w lipcu 2018 r. nie wiedział, czy należności z faktur dołączonych do sprzeciwu zostały przez niego skompensowane z należnościami powódki- jak również, że nie wskazałby wcześniej- w szczególności w sprzeczności od nakazu zapłaty- na zaspokojenie roszczeń powódki wpłatami w łącznej kwocie 270.000 zł. Podniesienie przez pozwanego dopiero w piśmie z 16.11.2018 r. twierdzeń odnośnie wpłat na sumę 270.000 zł mających rzekomo zaspokoić roszczenia dochodzone pozwem zdaniem Sądu świadczy w sposób ewidentny o tym, że pozwany wiedział, że przedstawione wpłaty zostały przez powódkę zaksięgowane na poczet wcześniejszych faktur, których niniejsze postępowanie nie dotyczy. Zasadnie powódka akcentowała, że pozwany, podnosząc twierdzenie o zaspokojeniu faktur z pozwu wpłatami opisanymi w piśmie procesowym z 16.11.2018 r., w

istocie przyznał, że wszystkie wierzytelności powódki w stosunku do niego wynikające z faktur dołączonych do pozwu rzeczywiście istniały. Nie byłoby bowiem logiczne, gdyby pozwany zapłacił 270.000 zł na należności, które rzekomo nie przysługują powódce. Pozwany nie przeczył również argumentowani powódki, że przedprocesowo pozwany nie kwestionował w żaden sposób salda rozliczeń stron. Podważa to niewątpliwie linię obrony pozwanego w niniejszym postępowaniu.

Jako całkowicie nieuzasadniony sąd I instancji uznał zarzut wyzysku. Pozwany w uzasadnieniu sprzeciwu wskazał „z daleko posuniętej ostrożności procesowej”, że zaciągnięcie przez niego zobowiązania nastąpiło w warunkach wyzysku przez stronę powodową, ponieważ wykorzystano niedoświadczenie i przymusowe położenie pozwanego wynikające z braku terminowego regulowania należności przez kontrahentów – a to celem narzucenia mu świadczeń rażąco dysproporcjonalnych do świadczenia wzajemnego. Jak stanowi art. 388 kc, jeżeli jedna ze stron, wyzyskując przymusowe położenie, niedoświadczenie lub niedoświadczenie drugiej strony, w zamian za swoje świadczenie przyjmuje albo zastrzega dla siebie lub dla osoby trzeciej świadczenie, którego wartość w chwili zawarcia umowy przewyższa w rażącym stopniu wartość jej własnego świadczenia, druga strona może żądać zmniejszenia swego świadczenia lub zwiększenia należnego jej świadczenia, a w wypadku gdy jedno i drugie byłoby nadmiernie utrudnione, może ona żądać unieważnienia umowy. Uprawnienia te wygasają z upływem lat dwóch od dnia zawarcia umowy.

Sąd Okręgowy wskazał, że umowa stron mogłaby zostać podważona na podstawie art. 388 KC wyłącznie w postępowaniu sądowym, w drodze powództwa o ukształtowanie. Gdyby natomiast przyjąć, że w istocie pozwany twierdzi, że umowa stron jest nieważna z mocy prawa z przytoczonych przyczyn na podstawie art. 58 kc, to jednocześnie należy zauważyć, że nie sprecyzował, jakie konkretne zasady współżycia społecznego miałyby zostać przez powódkę naruszone zawarciem przedmiotowych umów.

W związku z powyższym sąd stwierdził, że analiza całokształtu argumentacji pozwanego prowadzi do wniosku, że pozwany w sposób nieudany jedynie próbował procesowo bronić się przed żądaniami powódki- i to ewidentnie niezgodnie z rzeczywistym stanem rozliczeń, manipulując dowodami i faktami, zmierzając jednocześnie do przedłużenia postępowania. Pomimo celnych kontrargumentów powódki formułowanych wobec kolejnych stanowisk procesowych pozwanego, pozwany w żaden konstruktywny sposób się do nich odnosił. W szczególności dotyczy to braku odniesienia się przez pozwanego do twierdzeń powódki wyrażonych w piśmie z 11.12.2018 r. , szczegółowo przedstawiającej sposób zaksięgowania wpłat pozwanego na łączną kwotę 270.000 zł na konkretne faktury nieobjęte niniejszym procesem.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Okręgowy uznał, że roszczenia powódki zasługiwały na uwzględnienie w części objętej rozszerzeniem powództwa, o czym orzeczono jak w punkcie 1 wyroku, opierając przy tym rozstrzygnięcie o odsetkach na treści art. 481§1 i 2 kc.

Żądanie objęte pierwotnie pozwem należało zaś uznać za objęte skutecznym oświadczeniem o potrąceniu z pisma z 9.10.2017 r. Wobec tego w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu – pkt 2.

Wyjaśnienia wymaga, że wprawdzie do zaspokojenia roszczenia z pozwu przez oświadczenie o potrąceniu doszło już po wniesieniu powództwa, nie można było jednak uznać powódki za wygrywającą postępowanie w całości. Powódka nie dokonała bowiem odpowiedniego cofnięcia powództwa, co doprowadziłoby do częściowego umorzenia procesu z obciążeniem całością kosztów pozwanego, lecz podtrzymywała żądanie pozwu w całości. Porównanie kwoty zasądzonej w wyroku do kwoty dochodzonej przez powódkę prowadziło do wniosku, że powódka wygrała sprawę w 52%, a przegrała w 48%. W takiej zatem proporcji Sąd w punkcie 3 wyroku odpowiednio obciążył strony kosztami postępowania- stosownie do dyspozycji art. 100 zd.1 kodeksu postępowania cywilnego. Na koszty powódki składały się: opłata od pozwu-17.712, zł, opłata uzupełniająca od rozszerzonej części pozwu-19.093 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł, koszt zastępstwa procesowego przez pełnomocnika będącego radcą prawnym- 10.800 zł (§2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Łącznie zatem powódka poniosła koszty w kwocie 47.622 zł. Koszt pozwanego to koszt zastępstwa procesowego

-10.800 zł. Suma kosztów stron wynosiła więc 58.422 zł. Z tej kwoty 52% wynosi 30.379 zł. Skoro pozwany poniósł tylko koszt 10.800 zł, winien zwrócić powódce różnicę, czyli kwotę 19.579 zł (30.379 -10.800=19.579).

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w jego pkt.1 i 3 wywiódł pozwany, podnosząc następujące zarzuty:

-związane z powołaniem nowych faktów i dowodów, których pozwany nie mógł powołać przed sądem I instancji ;

-nieważności umowy sprzedaży zwierząt z uwagi na sprzeczność czynności prawnej z ustawą z dnia 6.06.1997r, w szczególności popełnienia przestępstwa z art. 286 par.1 kk w zw. z art. 294 par.1 kk, sprzeczność z art. 77 pkt.2 i art. 77 pkt.3 ustawy o ochronie zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych u zwierząt .

Ponadto apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci: błędnego niezastosowania art. 60kc w zw. z art. 353¹ kc w zw. z art. 498kc , niepoprawnej wykładni i zastosowania art. 498kc oraz niepoprawnej wykładni art. 451kc , a także naruszenie przepisów prawa procesowego wyrażające się w sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią materiału dowodowego oraz naruszenia granic swobodnej oceny dowodów i naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 207par.6 kpc , art. 212 kpc, art. 217kpc, art. 227 kpc, art. 233kpc jak również oddalenia wniosku pozwanego o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 par.1 pkt.4 kpc .

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zawieszenie postępowania , a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami procesu . Pozwany złożył również wniosek ewentualny- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i obciążenie pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski, które to ustalenia Sąd Apelacyjny w całości przyjmuje jako własne, co czyni zbędnym ponowne ich powoływanie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego mające wyrażać się w sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią materiału dowodowego oraz naruszeniu granic swobodnej oceny dowodów , co ma istotne znaczenie dla późniejszej oceny trafności zastosowania przepisów prawa materialnego , stwierdzić należało, że zarzuty te okazały się nietrafne.

W ocenie Sądu Odwoławczego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. sformułowany przez apelującego okazał się niezasadny.

Wskazać należy, że stosownie do treści przepisu art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - waząc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. jest naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie

sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W tym świetle uwypuklić również należy, że nie można Sądowi dokonującemu oceny materiału procesowego postawić skutecznie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jeśli z tego samego materiału procesowego można równolegle wyprowadzić odmienne wnioski, co do przebiegu okoliczności istotnych dla sprawy, o ile ocena sądowa nie narusza wzorca określonego art. 233 § 1 k.p.c.

Zwalczanie ustaleń faktycznych Sądu i związanej z tym oceny materiału dowodowego może następować tylko poprzez argumenty natury jurystycznej, wykazanie jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności lub mocy dowodowej lub niesłusznie im ją przyznając, a takowych apelacja nie zawiera.

Uzasadniając powyższy zarzut strona ograniczyła się praktycznie jedynie do wskazania swojego poglądu w przedmiotowym zakresie, zwłaszcza w odniesieniu do analizy wzajemnych rozliczeń stron.

Podkreślić zatem należy, że zarzuty dotyczące wadliwych ustaleń faktycznych są niezasadne przede wszystkim z tego względu, że skarżący nie podniósł merytorycznych zarzutów względem przeprowadzonego postępowania dowodowego. Zaś oczywistym jest, że błąd w ustaleniach faktycznych może nastąpić wyłącznie w konsekwencji błędnej oceny dowodów bądź niezasadnego pominięcia części materiału dowodowego. Zaznaczyć należy, że ustalenia faktyczne są konsekwencją uprzedniego dopuszczenia określonych dowodów, ich przeprowadzenia i następnie oceny. Stąd też nie jest uprawnione w ramach omawianego zarzutu odwoływanie się do stanu faktycznego, jaki w ocenie skarżącego winien w sprawie być ustalony, czy nawet jak wynika z treści apelacji ostatecznie został ustalony. Konieczne jest konkretne wskazanie w czym skarżący upatruje wadliwości oceny dowodów dokonanej przez Sąd, precyzyjne wskazanie uchybień w tym zakresie, wskazanie, które z przedstawionych wyżej zasad rządzących tą oceną zostały naruszone i w jaki sposób. Uwzględniając zgromadzony materiał dowodowy omawiany zarzut nie podważa skutecznie ustalonych przez Sąd Okręgowy faktów, w rzeczywistości jest on w stosunku do nich wyłącznie polemiczny, będący wyrazem bardzo subiektywnej oceny toku postępowania przed sądem I instancji, która w ich założeniu miała wykazać zasadność argumentacji każdej ze stron.

Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził też postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego. Ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń sądu drugiej instancji, nie narusza ani reguł logicznego myślenia, ani zasad doświadczenia życiowego, czy właściwego kojarzenia faktów. Sąd Okręgowy zebrał i rozważył dowody oraz ocenił je w sposób nie naruszający swobodnej oceny dowodów, uwzględniając w ramach tejże oceny zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego. Nie ma podstaw by podważać adekwatność dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń do treści przeprowadzonych dowodów. Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów, a w dalszej kolejności skonfrontował z pozostałym materiałem. Pisemne motywy wyroku w należyty sposób wskazują na to, jaki stan faktyczny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia oraz na jakich dowodach Sąd się oparł przy jego ustalaniu.

Należy w tym miejscu wskazać, że pozwany w postępowaniu przed sądem I instancji nie podnosił zarzutów związanych ani z nieważnością umowy, na co powołał nowe dowody w swojej apelacji, ani też nie sformułował jednoznacznych roszczeń wynikających z rękojmi za wady dostarczonych warchlaków. Zaoferowane w apelacji wnioski dowodowe jako spóźnione zostały pominięte, albowiem skarżący nie wykazał w żaden sposób, że ich powołanie przed sądem I instancji nie było możliwe, zaś twierdzenie pozwanego, że do zawarcia umowy doszło w drodze przestępstwa, co miałoby skutkować uznaniem jej nieważności nie zostało nawet uprawdopodobnione. Niewątpliwym zaś jest, że pozwany odebrał towar bez zastrzeżeń i przed wszczęciem postępowania w niniejszej sprawie nie składał jakichkolwiek reklamacji, nie przedstawiając na potwierdzenie swoich twierdzeń w tym zakresie żadnych dowodów komu, w jakiej formie i w jakim terminie zgłaszał swoje roszczenia z tego tytułu. W tej sytuacji brak było podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego celem ustalenia ewentualnych wad warchlaków i zasadności żądania obniżenia ich ceny, tym bardziej, że pozwany sformułował te żądania dopiero w reakcji na wystąpienie przez powódkę z żądaniem zapłaty

za dostarczony towar w ramach rozszerzonego powództwa. Nie bez znaczenia jest również i to, że w trakcie kilkuletniej współpracy stron pozwany nie zgłaszał wcześniej żadnych zastrzeżeń i roszczeń, związanych z wadami fizycznymi czy prawnymi dostarczanych zwierząt, a w niniejszej sprawie zarzuty takie podniósł w ramach przyjętej formy obrony przed żądaniem powódki o zapłatę za dostarczony i odebrany przez niego bez uwag towar. Ubocznie zaś zauważyć należy, że powód po zakończeniu cyklu produkcyjnego dokonał sprzedaży zwierząt i nie przedstawił żadnych dowodów na to, że z uwagi na ich wady zmuszony był sprzedać je po niższej cenie. W tym kontekście nowe fakty i dowody powołane w apelacji nie tylko jako spóźnione, ale nie mające żadnego znaczenia dla istoty rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie należało pominąć.

Wniosek o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia wszczętych postępowań karnych nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem ich wynik pozostaje bez wpływu na ocenę zasadności domagania się przez powódkę zapłaty za odebrany bez zastrzeżeń towar.

Niezasadne okazały się również zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 60kc w zw. z art. 353¹kc w zw. z art. 498kc.

Jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, pozwany w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego nieskutecznie próbował przedstawić do potrącenia dwukrotnie te same faktury (...) z dnia 27.02.2017r, (...) z dnia 13.03.2017r i (...) z 13.03.2017r., albowiem w sprzeciwie od wydanego w tej sprawie nakazu zapłaty odwołał się do własnego oświadczenia o potrąceniu zawartego w piśmie adresowanym do powódki z dnia 9.10.2017r formułując procesowy zarzut potrącenia z należnościami wskazanymi w pozwie, po czym w reakcji na rozszerzenie powództwa cofnął ten zarzut powołując się z kolei na to, że roszczenie to zostało już zaspokojone wcześniejszymi wpłatami, zaś roszczenie objęte rozszerzeniem powództwa zostało skompensowane kolejnym o świadczeniem o potrąceniu z dnia 15.11.2018r. Pozwany odwołał się również do umownego potrącenia, tzw. kompensaty roszczeń, czemu na wcześniejszym etapie postępowania kategorycznie zaprzeczał, a jak trafnie ocenił sąd I instancji, brak było podstaw do uznania, że strony faktycznie i skutecznie porozumiały się co do umownego umorzenia wzajemnych wierzytelności. Ustalenia sądu I instancji są w tym zakresie jednoznaczne i w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, pomimo polemicznych wywodów pozwanego, jednoznacznie wynika, że do skutecznej kompensaty wzajemnych roszczeń stron nie doszło, a przedstawione do potrącenia należności z faktur (...) z dnia 27.02.2017r, (...) z dnia 13.03.2017r i (...) z 13.03.2017r skutkowały umorzeniem roszczeń powódki wskazanych w pozwie, natomiast należność wynikająca z tytułu faktur przedstawionych w piśmie rozszerzającym powództwo pozostała niezaspokojona, albowiem wpłaty dokonane przez pozwanego na łączną kwotę 270.000zł zostały zaliczone przez powódkę na poczet wcześniejszych należności, co zostało przez nią udokumentowane, a czemu pozwany nie sprzeciwił się i nie przedstawił w tym zakresie jakichkolwiek dowodów przeciwnych. Brak jest też zatem podstaw do uznania zasadności zarzutu naruszenia art. 451kc

W świetle poprawnych ustaleń Sądu Okręgowego o braku podstaw do skutecznego uchylenia się przez pozwanego od złożonego oświadczenia o dokonaniu potrącenia z dnia 9.10.2017r oraz braku wykazania, że należność wynikająca z faktur na dostawę warchlaków została zaspokojona bądź skutecznie potrącona z wymagalnymi i skutecznymi wobec powódki roszczeniami pozwanego, żądana przez powódkę kwota 381.854,32zł wynikająca z rozszerzenia powództwa, w całości zasługiwała na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385kpc oddalił apelację pozwanego jako pozbawioną uzasadnionych podstaw.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 par.1 i 3 kpc obciążając nimi w całości pozwanego w myśl zasady odpowiedzialności za wynik postępowania.

Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga Elżbieta Fijałkowska Mariola Głowacka